

Annette Bjørg Koeller

KNIVEN

Illustreret af
Mads Themberg

Teo ønsker sig en kniv som den, Tor og
Pede har, men han ved, at far aldrig vil
lade ham få én. Derfor bliver Teo rigtig
glad, da Tor pludselig giver ham sin.
Teo er vildt glad for kniven, men den
bliver starten på en masse problemer,
der ender med et besøg på skadestuen.

En letlæst bog om venskab og fjendskab,
sandhed og løgn.

Høst & Søn

zoom
ind

zoom
ind

zoom ind

Annette Bjørg Koeller

KNIVEN

Af samme forfatter:

Plasterpigen – Høst & Søn, 2008

Stop så det der! – Forum, 2010

Dødens å – Høst & Søn, 2011

For lille – Høst & Søn, 2013

Du er den eneste – Forum, 2013

Jeg giver dig mit ord – Høst & Søn, 2016

Annette Bjørg Koeller

KVIVEN

Illustreret af
Mads Themberg

IND
zoom

Høst & Søn

Vil du prøve?

Teo nærmer sig. Han ser på den blanke ting i Tors hånd. Hvor er den flot! I går vidste Teo ikke, at hans højeste ønske var at få sådan én, men nu er han sikker. Det må være stort at eje sin helt egen kniv.

»Vil du se?« Tor rækker kniven frem, men slipper den ikke. Teo går nærmere. Blikket låser sig fast på det skarpe stål og det sorte skæfte. Den kan foldes, så det er ikke nogen stor kniv, men den er helt perfekt.

»Er det din?« spørger han.

Tor nikker og smiler uden at vise tænder. Han virker helt rolig. Teo ser sig omkring. Der er ingen voksne i nærheden. Skolegården er tom. Alle er taget hjem.

»Hvor har du den fra?« Teo fatter ikke, hvordan Tor lige pludselig kan stå med en kniv i hånden. Ikke engang voksne må gå med kniv. Det siger mor i hvert fald.

»Du spørger for meget,« griner Tor og laver et kryds i luften med kniven. »Men hvis du vil vide det, så har jeg fundet den. Nede ved losse-pladsen.«

»Er der virkelig nogen, der har smidt den der ud?« spørger Teo.

»Hvor skulle jeg vide det fra?« siger Tor. »Men jeg kan jo også være ligeglad. Nu er det min.«

»Måske er der nogen, som har tabt den?« foreslår Pede, som har siddet ved siden af uden at sige noget.

»Så er det bare surt,« siger Tor. Han giver luften et stød med kniven. Pede nikker og gentager: »Bare surt.« De er bedste venner og holder altid sammen. Bruger de samme ord og er enige om alting.

Teo kan ikke få øjnene fra kniven. Den kunne være god at snitte med ude i haven. I grenene. I træ-stammerne.

»Er den skarp?« spørger han.

»Hvad tror du selv?« griner Tor. »Det er jo en kniv, mand. Hallo!«

Pede griner også, og Teo føler sig dum. Det var jo bare for at sige noget. Nu må han holde fast og lade som ingen-ting.

»Jamen, hvad kan den?«

»Hvad den kan? Ja, hvad kan en kniv?« Tor ryster på hovedet. »Er du født i går eller hvad?«

Han kører langsomt sin finger hen over knivens æg. Presser lidt ned. Der kommer ikke noget blod. Han tør nok ikke, tænker Teo. Han tør ikke skære hul.

Tor stikker kniven ind under Pedes trøje-ærme med den skarpe side opad. Han trækker til med en hurtig bevægelse. Stoffet bliver flænset og blafrer i vinden.

»Nu bliver din mor glad,« griner han. Pede mærker efter og nikker: »Ja, hun bliver sgu da glad. Wow. Den er godt nok skarp.«

Tor vender sig mod Teo.

»Vil du prøve?«

Han rækker kniven frem. Og Teo tager fat om det sorte hånd-tag. Den vejer næsten ikke noget. Han mærker en kilden i maven. De står lidt uden at sige noget. Hvad skal han gøre? Hvad regner Tor med?

»Hvad skal jeg?«

Tor skubber ham i ryggen, hen mod cykel-stativet. Han fører Teos hånd ned mod et dæk.

»Stik spidsen ind.«

»Hvis cykel er det?« Det var ikke lige det, Teo havde tænkt sig.

»Kan det ikke være lige meget? Vi skal se, om den kan klare det. Kom nu, mand.«

Der skal kræfter til for at støde igennem

det tykke gummi. Det giver modstand. Han har ikke lyst og stopper. Rækker kniven tilbage.

»Hvad fanden ... så gør jeg det selv,« vrisser Tor og stikker kniven ind i dækket. Teo vender sig og går. Han vil ikke se mere.

Den kniv. Eller én, der ligner. Den vil stå øverst på ønske-sedlen, når han fylder 11 år. Men han ved det godt. Han får den aldrig. Far vil ikke give lov. Sådan er det. Sådan er han.

Kniven igen

Han har ikke drømt om kniven i nat. Men den var det sidste, han tænkte på i aftes. Og det første, da han slog øjnene op i morges. Det er længe siden, han har ønsket sig noget så meget.

Pede nikker til ham og hiver ham i trøjen i fri-kvarteret.

»Kom lige med,« siger han og går foran over mod Tor. »Vi skal snakke med dig om noget.«

Teo er lidt spændt. Han plejer ikke at være sammen med Tor og Pede. De har aldrig rigtig gidet se til hans side. Og han synes, de er dumme og larmende. Eller det plejer han at synes. Men nu er de måske fælles om noget?

»Har I stadig kniven?« spørger han.

»Sshh, for helvede.« Tor lægger en finger på sine læber. Han ser vred ud. »Tror du, hele skolen skal vide det her?«

De trækker ind i et hjørne. Tor og Pede vender ryggen til de andre i skole-gården og ser på Teo.

»Du skal holde kæft med det her,« hvisker Tor.

»Ja, ja, det skal jeg nok.« Teo aner ikke, hvad det hele går ud på, men han tier stille og venter. Venter på, at Tor bliver færdig med at kæmpe med sin lomme. Han hiver noget op af den og holder det frem mellem dem.

Det er kniven.

»Vil du have den?«

»Hvad?«

Teo fatter ikke, hvad der foregår. Hørte han rigtigt? Vil Tor give kniven fra sig? Den sammen-foldede kniv ligger på Tors

flade hånd. Som var det en hylde i en butik. Han kan åbenbart tage den, hvis han vil.

»Mener du det?« spørger han. Det er ikke til at tro.

»Er du dum eller hvad? Var det ikke lige det, jeg sagde?« Tor går pludselig helt tæt på Teo. Han stikker kniven i hans hånd og presser fingrene sammen om den.

»Læg den i lommen. Nu.«

Teo gør, som han siger. Nu har han en hemmelighed i lommen. En glat og lidt farlig hemmelighed. Men hvorfor? Han forstår det stadig ikke.

»Jeg troede, du gerne ville have den selv,« hvisker han.

»Min far opdagede det. Jeg må ikke. Han blev tosset.« Tor trækker på skuldrene. »Bare ærgerligt.«

»Jamen, hvad med Pede ...?« Teo synes,

det ville være oplagt, at Tor gav den til sin bedste ven og ikke til ham.

»Det er det samme. Skrap far,« nikker Pede.

De to drenge står og kigger på Teo. De smiler. Det hele er mærkeligt.

»Nå, hvad siger du så?« Tor skubber lidt til ham.

»Øh, jeg siger da tak,« mumler Teo. Og holder om kniven i lommen. »Men min far er også ret ... altså jeg tror heller ikke, jeg får lov til at beholde den.«

»Det er dit problem nu, ikke mit,« siger Tor, og Pede griner:

»Du kan da bare gemme den for ham.«

Kniven brænder i Teos lomme. På vejen hjem. Under aftens-maden. I stuen bag-efter.

»Jeg går i seng,« siger han.

»Allerede?« spørger mor.

»Jeg er træt. Jeg lægger mig,« mumler han og lister ind på sit værelse. Ned under dynen i nattøj og med den lille kniv godt gemt i hånden.

Nu vil han prøve at slå den ud. Han har haft lyst til det, siden han fik den, men det er først nu, han er alene.

Det er ikke så nemt at trække kniven ud af skæftet. Den er stram og sidder godt fast. Han må slide for det. Men den løsner sig og svipper så hurtigt ud, at det giver et sæt i ham.

Der er noget blåt på den yderste del af kniv-bladet. Noget metallisk blåt. Det ligger maling.

Hvad har Tor og Pede haft gang i? Kniven var i hvert fald ikke blå i går, så noget er der sket. Men er det derfor, de har givet den fra sig? Bare fordi den er blevet en lille smule blå? Teo kan ikke regne det ud, og faktisk er han også lige-

glad. Han sidder her med en kniv i hånden. Hans helt egen kniv. Og han kan gøre med den, hvad han vil.

Han presser den blå spids ned i sengens kant af træ. Helt inde ved væggen, så det ikke kan opdages. Presser og trækker og skraber. Den lille rille bliver dybere og større. Ligesom Teos skræk for, at far skal komme ind ad døren.

Og du rører den ikke!

Den lå under hoved-puden i nat. Helt blødt og godt gemt. Men på en eller anden måde er den røget på gulvet, uden at han har opdaget det.

Men det har far. Kniven vugger sort i hans hånd, mens gardinerne bliver revet fra. Solen stryger ind og sætter lys på Teos hemmelighed.

»Hvad er det her?« spørger far.

Teo sætter sig op og lukker øjnene et øjeblik. Lade som om han skærmer sig mod solen for at vinde tid. Kan han sige det, som det er? Nej, for far kan ikke lide Tor. *Den mæg-unge*. Og når han ikke kan lide Tor, kan han vel heller ikke lide den kniv, som Tor har givet ham.

»Teo, jeg spørger dig om noget. Hvor kommer denne her fra?« Stemmen har smæk på.

»Den har jeg ... fundet ... nede ved losse-pladsen.«

»Hvornår?«

»I går ... efter skole.«

Far strammer musklerne i ansigtet.

»Du har haft rigelig med tid til at vise mig og mor den kniv. Havde du tænkt dig at holde den gemt for os? Knive skal man ikke lege med.«

»Nej, nej. Det er bare fordi ... jeg ønsker mig en kniv.«

»Og pludselig har du en kniv på værelset. Det bryder jeg mig ikke om.«

»Jamen, jeg skal nok være forsigtig med den. Vil du se? Jeg kan godt slå den ud.«

»Nej, det vil jeg ikke. Du skal op nu. Vi er sent på den. Jeg lægger den HER.« Far skubber kniven op på den øverste hylde

af reolen. Den ligger lukket som en lille, knyttet næve og venter.

»Og du rører den ikke. Vi kan kigge på den sammen i aften.«

Far forsvinder ned ad trappen. Råber bagud, at Teo skal stå op NU, hvis han vil have et lift til skolen.

Det vil Teo gerne. Måske kan ham og far nå at grine lidt sammen, inden far sætter ham af og kører på arbejde.

Det var, som om timerne i skolen aldrig ville holde op. Han sad bare der og kiggede ud ad vinduet, der stod åbent, så man kunne høre fuglene. Mærke varmen fra solen tage fat i huden. Hvad mon far ville sige i aften?

Han slænger skole-tasken fra sig. Weekend! Arh, hvor skønt. Mor vander blomster i haven, og far roder ude i garagen. Med

sin motor-cykel. Teo *har* prøvet at sidde bagpå og føle, at han blev suget af sted på hurtige eventyr. Men det sker ikke så tit, at han får lov. At far gider tage ham med.

Luften er fin og sommer-stille. Teo kan høre, at nogen slår græs i en have tæt på. Mor nynner sin have-sang.

Så kommer det. En høj, brølende lyd. Og igen. Det går op for Teo, at nogen råber bag hækken inde hos naboen.

»For helvede, for helvede, jeg går AMOK!«

Nu genkender Teo stemmen. Det er naboen, Tors far.

»Jeg slår ham kraft-edeme IHJEL!«

»Hvem mener du, Arne?« Far er på vej hen langs hækken og går rundt om hjørnet ind til Tors far.

»Ham, der har gjort DET HER.« Arne råber fortsat. Teo lister efter far. Hen ad fliserne mod det værk-sted, hvor Tors far

altid er. Døren står på klem. Teo lurer gennem sprækken og ser de to mænd foran en bil.

»Se lige der. SE! Jeg bliver sinds-syg. Kan man ikke være væk fra sit hus i to dage, uden at folk går amok på ens ting?« Tors far vifter med sin finger fra side til side langs med bilens ene side. Der er en lang, bølget ridse i lakken.

Teo går bag-læns og sætter sine hænder på knæene. Som om nogen har hugget ham en lammer lige i maven.

Bilen er blå.

Hvor kommer det blå fra?

»Der løber sgu så mange bøller rundt. Det kan være alle mulige.« Far er gået om i haven og fortæller mor, hvad der er sket. Teo lytter.

»Men det er grove løjer, at de er så frække. Bare gå ind i en anden mands værksted og hærge løs.«

Mor nikker og plukker blomster til sine buketter. Huset er fyldt med dem. Teo synes, blomsterne burde blive i haven. Han kommer altid til at vælte en vase, som står i vejen.

»Arne havde oven i købet lige lakeret den. Og da han skulle kigge til den i dag ... ja, du hørte det jo selv. For fanden, vi må holde øje.«

»Gud ja, din motor-cykel,« siger mor og lægger en hånd for munden.

»De kan bare prøve. Så sker der noget,« siger far. Teo tror på ham.

De har grillen. Teo plejer at spise fire pølser og godt med brød. Men i aften kan han ikke engang klare en enkelt. Hele tiden tænker han på den blå bil. Og på kniven med den blå spids. Han kan ikke få de to ting til at passe. Og alligevel har han en grim følelse af, at de hænger sammen.

»Jeg cykler en tur,« siger han og rejser sig.

»Bare rundt i kvarteret, ikke?« smiler mor, og Teo nikker. Jo, han skal kun lige ned for enden af gaden, tværs over og så et par veje ind mellem række-husene. Han bliver nødt til det.

»Hvad siger man så?« Fars stemme slår ned.

»Tak for mad,« mumler Teo og træder pedalerne rundt.

Han kan høre deres stemmer, allerede inden han har bremsset cyklen. Inde i Pedes have griner Tor og Pede. Luften bærer den dumpe lyd af en bold, der bliver sparket til, ud til ham. Frem og tilbage. Frem og tilbage.

»Hurtigt, hurtigt,« råber Tor. De presser hinanden.

Teo tøver. Han har ikke lyst til at afbryde dem, men det er for sent nu. Han trækker vejret dybt og skubber lågen op.

»Hvad vil du?« Tor samler bolden op. Både han og Pede går hen imod Teo. Han trækker sig et skridt tilbage og tænker, at det er for ånds-svagt. Hvad kan der ske? Pedes forældre er jo lige derinde.

»Jeg vil spørge jer om kniven,« svarer Teo. Han er over-rasket over, så hurtigt

ordene forlader hans mund. Okay, mere bange er han altså heller ikke.

»Hvad er der med den?« Tor står med armene over kors.

»Da jeg så den første gang, var den helt ... ren. Altså, der var ikke noget på kniven, men da jeg slog den ud i aftes, var spidsen blå.«

»Nå, og hvad så?«

»Hvor kommer det blå fra?«

»Det ved jeg da ikke. Ved du det, Pede?« Pede ryster på hovedet og smiler næsten. Det ser ud, som om de morer sig over ham.

»Betyder det noget? Det er vel stadig en god kniv, der kan skære og alt det,« siger Tor.

Ja, og ridse, tænker Teo. Men han er ikke sikker.

»Men det er jo jer, der har haft den, *mens* den blev blå.« Teo prøver en gang til.

»Hvorfor går du så meget op i det? Kan du ikke lide blå?« siger Tor.

»Måske kan han bedre lide grøn,« griner Pede. »Bare surt.« Tor fniser.

»Det er fordi ...« Teo bliver enig med sig selv om, at han må fortælle om bilen. Ellers forstår de jo ikke, hvorfor han spørger. Han giver dem hele historien om råbene bag hækken, fædrenes snak og den lange ridse i bilen. Den *blå* bil.

»Hold da kæft, så er min far helt oppe og ringe, mand. Han elsker den bil, så man sku' tro, det var hans barn,« siger Tor. »Men sig mig, tror du, jeg ku' finde på at øde-lægge noget for min egen far? Du må være skør.«

»Nej, nej, jeg forstår bare ikke det med farven ...« Teos stemme visner. Han aner ikke, hvad han skal tro nu. Det er klart. Hvem ville gøre sådan noget mod sin far?

»Nå, jeg skal hjem nu. Vi skal spise lidt

sent i dag. Jeg har lovet mor at være der til tiden.« Tor himler med øjnene og kaster bolden til Pede. »Vi ses, Lede-Pede.«

Og til Teo siger han:

»Jeg skal hjem til far i morgen og sove der. Skal vi finde på noget sammen i morgen aften? Inde hos dig? Lede-Pede her skal til stævne.«

Teo nikker langsomt. Jo, det kan de da godt. Fars ansigt flimrer forbi. Synet af Tor får det altid til at blive helt mørkt. Men man har lov til at få nye venner, ikke?

Havde vi ikke en aftale?

»Skal du ikke se Disney Sjov? Du kan lige nå det sidste.« Mors stemme har latter i sig. Hun ved godt, hvad Teo vil svare. Helt ærligt! Det er altså mange år siden, han gad se Disney Sjov. I hvert fald to år. Eller måske tre. Nej, i dag tænker Teo ikke så barn-lige tanker. Men mere spidse og far-lige tanker. Skarpe tanker. Kniv-tanker.

Den lille kniv ligger og venter oppe på værelset. Han har taget en stol hen, så han kan nå op til hylden. Der hvor far lagde den. Den er stadig lige god at røre ved.

Så. Nu er den helt væk. Gemt i Teos hånds lukkede hule. *Du må godt bo i min hånd, tænker Teo. Og komme ud og lege med mig en gang imellem.*

Han forestiller sig, hvordan han tager kniven med ud i skoven, hægtet fast i et skind-bælte. Han slår bladet ud og lurer som en indianer, der er klar, når byttet kommer.

Hak! Der døde den kanin. Hak! Og den due var bare for langsom. Halsen bløder, og fugle-kroppen ryster. Så ligger den helt stille.

Teo griner. Det er sjovt, det her. Han river en fjer af duen og stikker den i håret. Lister videre i skoven, længere ind, hvor kun de modigste indianere kommer. Væk fra stien, ind i det dunkle. Han må skære sig vej gennem krattet, så stille som muligt.

Hører han lyde? Ja, og han kan se noget bevæge sig. Ræve-unger! Tre rød-brune totter vælter rundt i skov-bunden og leger med hinanden. Nej, *det* går ikke. Ikke dyrebørn. Han sænker kniven og lader nåde gå for ret, som den venlige indianer han er.

I stedet vil han skære lidt i træ. Der er nok af det i skoven. Det er bare at vælge, og han vælger det nærmeste. Med al sin vægt filer han en revne i den bløde stamme.

»Hvad fanden laver du, dreng? Står du og skærer i reolen?« Fars stemme flækker drømmen af led. I ét nu haler han kniven ud af Teos hånd. Skind-bæltet forsvinder af sig selv. Skoven opløser sig og flimrer væk sammen med uld-totterne. Teos øjne er låst fast på hakket i reolen, hvor splinterne hænger og vifter svagt.

»Havde vi ikke en aftale?« Far tvinger Teos ansigt op med et greb i nakken. »Se på mig.«

»Jo,« mumler Teo, mens tårene samler sig. »Jo. Undskyld.«

»Jeg fatter ikke, hvad der går af dig, kan du aldrig høre efter?« Far svinger med kniven, men stopper, så den bliver hængende i luften mellem dem.

»Hvad fanden er det?«

Den lille plet af maling på knivens spids svæver mellem dem og vokser til en blå eksplosion i Teos hoved. Han må sætte sig på sengen og gemme ansigtet i sine hænder. Holde fast i sig selv så han ikke vælter.

»KIG PÅ MIG.«

Fars stemme slår, og hans hånd holder fast om Teos hage og hiver opad.

»Du skal kigge på mig, når jeg taler til dig. Jeg vil ikke sige det igen.«

Teo nikker og ser ind i fars øjne. De sender pile af gift lige ind i indianerens hjerte.

»Fortæl mig så, hvad du har gang i med den her kniv. Hvad er det blå her? Det ligner jo maling. Lak fra Arnes bil. Er det det, det er, hva'? Hvad har du lavet?«

»Ikke noget. Jeg mener, det er ikke noget, jeg har gjort. Jeg tror, det er Tor ...«

»Skyder du nu skylden på Tor? Hvad har han med den kniv at gøre?«

»Han gav mig den ... i går.«

»Tor? Men du sagde, at du fandt den nede ved losse-pladsen.« Giften strømmer.

Teo tier. Han ved, hvad far synes om løgne. *Det er usselt at lyve, Teo. Så hellere sige sandheden og tage huggene. Du får det bedre med dig selv. Det lover jeg dig.*

»Du har altså løjet for mig ...«

»Det er, fordi du ikke kan lide Tor, så sagde jeg ...«

»Næ næ, stop lige der. Der er mange mennesker, jeg ikke kan lide. Men det giver ikke dig ret til noget som helst, du. Heller ikke til at lyve. Det er dog den mest ånds-svage forklaring, jeg har hørt!«

Teo er nødt til at nikke. Far har ret. Men han kan ikke sige det, som det er. At han løj, fordi han er bange for sin egen far. Det kan han bare ikke.

»Du ved godt, at Arne har fået ridset sin bil, ikke? Du hørte godt, at han var helt oppe at ringe, ikke? Og den bil er blå. Som det blå på kniven her. Hvad fanden har dig og Tor lavet?«

»Jamen, jeg har ikke gjort noget! Ham og Pedo viste mig kniven i forgårs, og da var den helt ren. Og så gav de mig den i går. Og da jeg slog den ud i aftes, var den blå.«

»Ja ja ...«

»Det er rigtigt!«

»Det er for langt ude, Teo. Du har fyldt mig med så meget løgn, at jeg slet ikke kan tro på dig mere. Godt nok er Tor en møg-unge, men skulle han have ridset sin egen fars bil?«

Teo kan ikke gøre mod-stand. Sandheden kan ikke bruges til noget alligevel. Han mærker giften i kroppen og vil bare flygte. Lægge sig ned og sove.

»Først lyver du om losse-pladsen, så skylder du skylden på Tor. Altså ...« Far ryster på hovedet og slår kniven sammen.

»Denne her ser du ikke mere til. Og du kan godt gå i seng nu. Jeg gider ikke høre mere på dig i dag.«

»Tak,« hvisker Teo og hiver dynen over hovedet.

»Og i morgen går vi over til Arne og får fat i Tor. Jeg vil fandeme vide, hvad der er op og ned på det her!«

Slå nu til, dreng

Teo lister ned ad trappen. Sætter den ene fod meget lang-somt og lyd-løst foran den anden. Det lykkes ham at komme ned i køkkenet uden at blive opdaget.

Der er stille i huset. Han er så sulten. Den ene pølse, han spiste i aftes, fylder ingenting nu. Det hævner sig at være nervøs og miste appetitten. *Du er sådan en sart dreng*, sagde far engang. Det har Teo aldrig glemt. *Du er sådan en sart dreng, der aldrig tør noget. Hvad er du bange for?*

Ret mange ting, faktisk, men det var ikke noget, han havde lyst til at fortælle far om. Det har han stadig ikke. Og far har heller ikke lyst til at høre om det.

Klokken er kun 7. Teo håber, at mor og

far sover længe, så han kan få køkkenet for sig selv lidt. Fuglene pipper derude. Den friske morgen-luft siver ind ad vinduet, der står på klem. Han tager en portion morgen-mad og så fødderne op på slag-bænken.

Det er en god morgen, den næst-bedste han kan få. Den bedste er, hvis mor også er oppe og smører maden til ham, mens han sidder og venter. Og så smiler hun, når hun stiller tallerkenen foran ham, og siger: *Værsgo skat.*

»Sikke tidligt du er oppe.« Far står i døren og klør sig på maven. Hans hår stritter lige op i luften. Teo kommer til at fnise.

»Hvad er det, der er så sjovt?« Far knytter næverne og stiller sig an. Sender en bokse-hånd lige mod Teos ansigt. Teo hopper op og und-viger. Støder tilbage. De vogter på hinanden og tripper sidelæns. Så kommer de næste stød.

»Tag den,« råber Teo. »Og den.«

»Slå nu til, dreng,« råber far. Han parrer, mens Teo lader hænderne suse fremad. Og fremad igen. Han prøver at komme ind under fars arme og tættere på, men pludselig griber far ham og presser ham ned på bænken.

»Spis nu din mad.«

Teos hjerte hopper lidt, og han puster over sin Nutella-mad. Det var sjovt, men alt for kort. Gad vide, om far har glemt, hvor sur han var i går?

»Jeg vidste ikke, at du var sådan en slags-bror,« siger far. Han dasker til Teos skulder. »Jeg bliver jo helt bange.«

Teo fniser: »Jo, jeg er en meget farlig dreng.«

»Hvad har jeg dog gjort, at jeg skal have sådan en farlig dreng i mit hus,« siger far og ryster på hovedet. Det er, som om et lille smil flimrer i hans mund-

vige. »Hvad skal jeg dog stille op med dig?«

»Du kan jo spærre mig inde,« griner Teo og tager en bid. »Eller give mig nogle penge for at være en artig dreng.«

»Lad være med at snakke med mad i munden.«

»O.k.«

Teo tygger og tygger og tænker og tænker. Hvad kan få dette øjeblik til at vare lidt længere?

Far sætter kaffe over og trækker op i underbukserne: »Jeg henter avisen.«

»O.k.«

Teo kan høre stemmer udenfor. Han bøjer hovedet og samler det sidste hjørne af brødet op, en lille stump, der roterer i munden og ikke vil glide ned.

»Jeg mødte lige Arne,« siger far. Han smækker avisen i bordet. »Han er jo altid tidligt oppe.«

»Ja,« svarer Teo.

»Tor kommer hen til ham til frokost. Så går vi to derind, og så får vi en snak alle fire, så den der kniv-historie kan blive opklaret. Er du med?«

»Ja.«

Helt på hovedet

Tor sidder med ryggen til, da de kommer ind i stuen. Han spiller på sin iPad. Et fodbold-spil af en slags.

Teo er sikker på, at Tor har hørt gæsterne, men at han bare lader som ingen-ting. Det er kun de to fædre, der har lyst til at snakke, og de er begge meget vrede. På hver deres måde. De kigger på de to drenge og hinanden med smalle øjne. Som om de på den måde kan regne ud, hvad der er foregået.

Teo forstår Tor. Han ville have gjort det samme, hvis han havde haft muligheden lige før. Trukket tiden. Gemt sig i sin egen boble. Men far havde taget ham i overarmen og hevet ham op af sofaen og væk fra tegne-serierne.

»Så kommer du med,« havde han sagt.

»Lige nu.«

Og så var Teo trasket efter far rundt om hækken og ind gennem Arnes værk-sted.

Han havde mærket fars skrå blik på sig, da de gik forbi den blå bil. Men han holdt sine øjne klinet til gulvet. Uden at kigge op så han alligevel kata-strofen for sig. Den bølgende ridse langs bilens side. Den var fulgt med ind ad bag-døren, ind i stuen. Og nu spærrer den for alle andre tanker.

Hvem har gjort det? Og hvorfor? Og hvordan kan han selv komme ud af klemmen og få far til at tro på ham? Få ham til at forstå, at han siger sand-heden?

De venter på, at Tor skal reagere. Arne hoster lidt. Der bliver stille igen. Teo kan se, at far er ved at eksplodere af utålmodighed. Det var ikke gået hjemme hos dem. Han kan lige høre far rase: *Arne er et skvat. Han er SÅ vattet. Er det virkelig sådan at*

blive skilsmisse-far, så skal jeg fandeme aldrig skilles!

Far slår ud med hånden mod Arne for at sætte ham i gang. Det virker åbenbart, for nu kommer der lyd på:

»Tor, har du lige tid et øjeblik,« spørger Arne.

Far himler med øjnene, men det er kun Teo, der ser det. Tor vender sig om, helt over-drevet overrasket, og siger: »Øh, kan jeg ikke lige spille det her spil færdig først?«

»Jeg har travlt, så det skal gerne være nu,« bryder far ind. Og det kan Tor ikke sige noget til. Han lægger iPad'en og vender sig om. Ser på Teo med lige dele anklage og mod-stand i blikket.

Teo krymper indeni, men kan ikke styre noget. Det her er de voksnes show.

»Ja, vi skal jo til det,« siger far og trækker kniven op ad lommen. »Det drejer sig om denne her. Er det din, Tor?«

»Hvad er det?« spørger Tor og nærmer sig. Teo ved, at han har regnet ud, hvad far står med. Men han spiller skue-spil. Helt sikkert. For at trække tiden igen.

»Det er en lomme-kniv, Tor. Kender du den?«

»Ja,« siger Tor og trækker på skuldrene. »Jeg har set den før.«

Set den før! Teo spærrer øjnene op og prøver af fange Tors blik, men han kigger kun på kniven.

»Er det din?« Far holder fast og slår kniv-bladet ud. »Teo siger, at han fået den af dig.«

»Det er i hvert fald løgn,« svarer Tor og kaster et hurtigt blik på Teo. »Det passer jo ikke.«

»Det er dig, der lyver,« råber Teo, nu mærker han raseriet skyde frem og op i alle blodbaner.

»Gu' fanden gør jeg ej.«

»Hov, hov,« siger Arne og holder hæn-

derne op, som om han vil beskytte sig selv mod et eller andet.

»Stop I to.« Fars stemme flintrer frem og får skænderiet til at gå i stå igen. Han peger på den blå spids.

»Teo siger, at han har fået kniven af dig og Pede. Og nu er der blå maling på den. Samme farve som den Arne har lakeret sin bil med. Man skal være idiot for ikke at regne ud, at det er kniven her, der er blevet brugt til at ridse med.«

»Det ved jeg ikke noget om, for det er ikke min kniv,« siger Tor igen.

»Du gav mig den ovre på skolen – dig og Pede. Din ...«

Far lægger en hånd på Teos skulder. Ordene forsvinder.

»Vi skal simpelthen vide sand-heden nu. Du sagde lige, at du havde set kniven før, ikke? Hvor? Hvem har haft den før Teo?« spørger far.

Det er, som om Tor tøver et øjeblik.

»Jeg må egentlig ikke sige det, for han må ikke have den for sine forældre, men ... det er Pedes kniv.«

»Hvordan kan det være Pedes kniv?« råber Teo. »Du sagde, du havde fundet den på losse-pladsen.«

»Det har jeg aldrig sagt noget om. Det er Pedes kniv. Og den blev stjålet fra ham i sidste uge, da han havde den med i skole.«

Teo føler sig trængt op i en krog. Det er helt ånds-svagt. Helt på hovedet. Kan de ikke se, at Tor lyver og svindler?

Far og Arne har vendt sig og kigger på Teo. Han mærker deres blikke som nålestik i panden.

»Hvorfor i alverden skulle Tor også lave ridser i min bil?« siger Arne og ryster på hovedet.

»Det er det, jeg mener,« nikker Tor og

stiller sig tæt op ad Arne. »Det kunne jeg da aldrig finde på. Det ved du også, far.«

Arne lægger armen om Tor. »Selvfølgelig.«

»Nå.« Far retter sig op og trækker vejret dybt ind. Han slår kniven sammen og stikker den i lommen. »Så kommer vi vist ikke længere her. Vi går.«

»Hvad skal vi?« Teo står fanget midt på gulvet, ude af stand til at flytte sig et eneste skridt. Det eneste, han har lyst til, er at fare hen og hamre løs på Tors grimme fjæs.

»Vi skal hen til Pede og høre, hvad han har at sige til det her.«

»Pede er ikke hjemme. Han er til familie-fest på Fyn,« siger Tor. »De kommer først hjem i morgen.«

»Fandens!« Far nærmest stamper i gulvet. »Arne, er du med på, at vi ikke lukker den her? Vi skal sgu til bunds i den historie.«

Arne nikker, og Tor læner sig lidt op ad ham, mens han kigger på Teo: »Man skulle næsten tro, at det var *din* fars bil, der var blevet ridset, så meget som han går op i det.«

Teo ved, at far har lyst til at slynge rundt med Tor lige nu. Det har han også selv. Eller trampe hårdt på hans iPad. Det er nok bedst, at de går. Han kaster et blik tilbage på Tor, der løfter en hånd og vinker.

Så falder hammeren

»Har I ikke Tor med?« Mor står med jord på trøjen og trille-børen fuld af ukrudt.
»Skulle I ikke lege i dag?«

»Teo skal IKKE lege med Tor,« snerrer far, og Teo følger op:

»Jeg skal i hvert fald ikke lege med den idiot!«

Mor skærer ansigt, men Teo er lige-glad. Han er rasende, og raseriet får en ekstra tak, da det går op for ham, at far og ham er enige. Tor kommer aldrig nogen-sinde til at sætte sine grimme sko på denne græsplæne igen. Aldrig til at sparke til Teos bedste fodbold mere. Han har simpelthen spist sin sidste grill-pølse her. Og hvis han

prøver på noget ... Teo skæver til far ... ja, så sker der noget!

»Jamen, hvad er der dog i vejen?« spørger mor.

»Teo og Tor har en dårlig indflydelse på hinanden. De skal ikke være sammen. Der må sgu være andre, han kan lege med end den lille gnom.«

»Det er da ikke mig, der har dårlig indflydelse på ham, det er omvendt,« kan Teo ikke lade være med at sige.

Mor nikker, men far står stiv som en søjle og bevæger kun øjnene. De søger Teo og låser ham fast i et frysende blik. For sent går det op for Teo, at far ikke er på hans side. Det slår luften ud af ham.

»Nå,« siger far. »Er det omvendt? Det tror jeg ikke, det er. Hør lige, hvad jeg når frem til, når jeg lægger det hele sammen: Jeg finder en kniv på dit værelse. Og den kniv har du prøvet at skjule for mor og mig.«

Mor tager hånden op for munden. Det er tydeligt, at hun ikke ved det. At far ikke har fortalt hende noget som helst.

»For det første har du lavet hær-værk med den ovre hos Arne. Jeg fatter ikke, at du kunne gøre det. For det andet lyver du. Én ting er, at du har gjort det, men at du så ikke kan tage ansvaret for det ... For helvede, Teo.« Far ryster på hovedet, men slipper ikke Teo med øjnene. Det er et blik, der svier og krymper Teos hjerte helt i bund.

»For det tredje lader det til, at du ikke har fundet kniven, som du ellers sagde til mig. Du har stjålet den fra Pede.«

»Nej, jeg har sgu ej.«

Smældet på siden af kinden får Teo til at folde sig sammen. Han synker ned på græsset. Stråene er store, når man kommer så tæt på. Og fugtige.

»Du slår ikke min søn,« råber mor og sætter sig ved siden af Teo. Hun skærmer

ham og lægger en hånd om ham. »Er du da blevet sinds-syg?«

»Han skal ikke bande ... og lyve. Så falder hammeren.«

»Skrid med dig, din hykler.« Teo har aldrig hørt mor skælde ud på den måde.

»Bande og lyve. Er det nu noget nyt for dig?« Han mærker mors arme, hendes hænder stryger roligt over håret. Fars træsko drejer rundt i græsset og fjerner sig.

Hænge – lyve – stjæle.

Er der ellers noget, Teo kan hjælpe med? For han kan åbenbart alt muligt. Helt uden at vide det selv.

Han har mor vimsende i nærheden, men sidder stille i sofaen og glor ud i luften uden at sige noget. Lige før stod han foran spejlet på bade-værelset og gloede på sin kind. Der er ikke noget mærke mere. I hvert fald ikke et mærke, der kan ses.

Som Teo ser det, er der kun én løsning. Han må snakke med Pede. Og det skal være, før Tor får samme idé. Det er bare så meget løgn, at Pede er til fest på Fyn. Alle og enhver ved, at Pede har spillet stævne hele weekenden.

Klokken er tæt på spise-tid. Han må være kommet hjem. Teo rejser sig og trækker vejret dybt ind.

Inde i stuen har far forklaret mor, nej, han har råbt, hvordan deres søn var ved at udvikle sig til en kriminel. Og så havde han kylet kniven ned i en skuffe og var kørt sin vej på sin motor-cykel.

Teo trækker stille skuffen ud og lægger kniven ned i sin lomme. Det skal være nu eller aldrig.

Hvem skal pibe nu?

Hækken er høj og stemmerne lave. Alligevel kan Teo høre Tors stemme på den anden side, og han banker sine knyttede næver mod lårene. Fandens også. Så kom idioten altså først. Det bliver svært nu, næsten umuligt, når de er to mod én.

Hvorfor i alverden sagde han dog ikke, at Pede var hjemme og ikke til fest på Fyn. Så ham og far kunne været gået herhen sammen? Teo ved det godt inderst inde. Han er bange for, at far ikke vil tro på noget af det, han siger, og så kan han lige så godt klare det selv.

Men hvad skal han gøre? Planen om at snakke stille og roligt med Pede og overbevise ham om at hjælpe Teo er helt død.

De to venner står inde i haven og aftaler garanteret, hvordan de kan få Teo endnu længere ind i fælden. Teo mærker raseriet som små bobler, der fylder kroppen, så han er ved at eksplodere.

Højre fod skyder frem og opad. Teo sparker have-lågen op, den sælle bunke brædder. De hænger og vipper ynkeligt frem og tilbage, mens hængslerne piber. Hvem skal pibe nu? Det bliver de andre. Teo går med lange skridt ind i haven.

Han stiller sig med skrævende ben et par meter fra dem. De kigger på ham og hinanden.

»Hvad vil du?«

»Jeg vil snakke med Pede.«

»Så snak.«

Teo trækker kniven op af lommen og slår den ud. Han stikker den frem, og Pede trækker sig et skridt tilbage. Tor bliver stående.

»Er det her din kniv, Pede?«

»Gu' er det ej.«

»Det siger Tor ellers, at det er.«

»Det har jeg sgu ikke sagt, din spaser.«

»Det sagde du lige før til din far – og til min.«

»Du lyver hele tiden, Tosse-Teo. Ikke også, Pede?« Tor vender sig mod Pede, som flytter vægten fra den ene fod til den anden. Teo stirrer også på ham. Det er, som om Pede trækker al opmærksomhed til sig. Al deres forventning.

»Du skal ikke tro på ham. Han er ikke rigtig klog,« siger Tor.

»Du kan spørge min far, Pede. Eller jeg kan tage ham med herhen, så han kan for-tælle dig det. Han vil også gerne snakke med dine forældre.«

Pedes øjne flakker fra den ene til den anden. Han kan ikke stå stille.

»Har du sagt det? Har du sagt, at det er min kniv?« spørger han Tor.

»Jeg sværger,« skynder Teo sig at sige.

»Det er rigtigt.« Han peger på knivens spids. »Blå maling. Du får skylden.«

»Jeg skal fandeme ikke have skylden for det dér hær-værk. Det er IKKE min. Det var jo dig, der fandt den,« råber Pede pludselig og peger på Tor. »Det var i hvert fald det, du sagde.«

Tor står med åben mund et øjeblik og kigger ud i luften. Det ser ud, som om han kæmper for at få tankerne i sit hoved til at mødes. Så forstår han.

Pede tror ikke på ham. Han mister sin bedste ven nu, og det er Teos skyld!

Tor kaster sig frem mod Teo uden at tænke på kniven, der hviler i luften mellem dem. Han knytter sin ene hånd og svinger armen, så den rammer hårdt på Teos hånd, der bliver slået tilbage. Lige

ind i over-armen. Teo mærker en sviende smerte. Som det hvepse-stik, han fik sidste sommer.

»Stop,« hylér han, og Pede råber et eller andet. Tor står som en statue med hånden løftet og øjnene klistret til Teos arm.

Blodet siler indefra og gennem-væder den lyse trøje med en plamage, der langsomt bliver større og mere rød.

Jeg vil have en kniv

Teo kniber øjnene sammen, da lægen sætter sprøjten i og tømmer bedøvelsen ud i ham.

»Kan du mærke noget?« siger hun og dapper på hans arm efter et par minutter.

Det kan han ikke. Huden er lammet. Før blodet blev vasket af, så det endnu mere vildt ud, men nu kan man se, at flængen er tre-fire centi-meter lang.

»Det er ikke så dybt,« siger lægen og sætter nålen i. »Du får lige et par sting, og så bliver den arm hurtigt god igen.«

Teo bliver ved med at holde øjnene lukkede. Han kan ikke lide at se nålen arbejde sig igennem huden. Mor klemmer hans hånd og spørger lægen, hvad hun skal

gøre med såret. Hvordan skal hun rense det, og går tråden i opløsning af sig selv?

Teo kommer til at ryste lidt. Hvor er det langt ude, det her. Et stik-sår fra en kniv! Og han er ikke engang med i en film eller en bog!

På gulvet ved siden af lægen ligger det viske-stykke, som Pedes mor vikledede om hans arm for et par timer siden. Hun bandt det stramt og fik ham ned at sidde i køkkenet, mens Pedes far råbte ude i haven. Han tvang historien ud af Pede, som tudbrølede. Tor stak af. Teo stirrede skrækslagen på blodet, der bredte sig på stoffet. Da han endelig kunne trække vejret igen, åndede han lettet op. Nu ville han ikke få skylden for al balladen alligevel.

Så blev han kørt hjem. Kun tre gader i bil, men det skulle bare gå hurtigt, sagde Pedes far, for måske skulle Teo på skadestuen. Det så godt nok slem ud, sagde han.

Efter at Pedes far havde forklaret, hvad der var sket i haven, løb mor ind efter nøglerne til bilen. Hun fik bakset selen rundt om Teo og kørte af sted mod skadestuen. Ud ad vinduet kunne Teo se, at Pedes far snakkede videre. Og at hans egen far stod og lyttede og kastede blikke over hækken mod Arne. Han havde slet ikke sagt noget til Teo. Og næsten ikke kigget på ham. Han havde været meget tavs, ham, som ellers var så god til at råbe op.

»Så er jeg færdig,« siger lægen og sætter et plaster hen over såret. »Nu skal du bare tage hjem og holde den lidt i ro, men det er jo venstre arm, så du bliver nok ikke så besværet af den.«

»Jeg er venstre-håndet,« siger Teo.

»Nåå. Ja, så skal du måske lige have din mor til at hjælpe lidt. Men som sagt, du er hurtigt klar igen.«

»Er du nogen-sinde blevet stukket med kniv?« Teo er gal, lige ud af det blå kommer raseriet. Er det da sådan en lille ting for lægen, at han har fået et stiksår?

»Næh, det er jeg heldigvis ikke,« svarer hun.

»Nå, så er du heldig,« siger han og rejser sig. Han går bare. Mor må sige farvel og løbe efter ham med det blodige viskestykke i hånden.

»Hvorfor har du taget det med?« spørger Teo og venter på, at mor skal skubbe glas-døren op for ham.

»Åh, jeg tænkte, at jeg kan vaske det og aflevere det tilbage.«

Teo svarer ikke, men synes at det er noget af det mest ånds-svage, han længe har hørt.

Teo er blevet beskyldt for at lyve, stjæle og ødelægge. Han er blevet slået i ansigtet og

snittet med en kniv i armen – alt sammen på én dag!

Lige pludselig føles hele kroppen så tung. Han længes bare efter at ligge på sofaen og få serveret popcorn.

»Jeg vil ikke i skole i morgen,« siger han.

»Nej, det er klart, skat. Du bliver bare hjemme,« svarer mor.

»Hvad tror du, der sker med Tor nu,« spørger han.

»Han kommer nok heller ikke i skole i morgen. Mon ikke hans forældre tager affære nu.«

Teo ved ikke, hvad det skal betyde, men han kunne godt tænke sig at for-tælle til hele skolen, hvorfor han har det store plaster på. Uden at Tor kommer og blander sig.

»Måske vil jeg alligevel gerne i skole i morgen,« siger Teo.

Far står ved siden af motor-cyklen og har taget læder-jakken på. Han svinger med nøglen og ser ud, som om han bare har ventet på, at de skulle komme hjem.

»Hvordan gik det?« spørger han, før de næsten er kommet ud af bilen. »Hvad sagde lægen?«

Mor fortæller, og far tager fat i Teos arm og kigger på plasteret. Han ugler Teos hår.

»Gør det ondt?«

Teo ryster på hovedet. Hans arm er vist stadig lidt bedøvet efter den sprøjte.

»Jeg så Arne køre af sted lige før,« siger far. »Han skal nok ned til Tors mor, så de kan få sat skik på den møg-unge.«

»Vi må jo også hellere snakke med dem,« sukker mor.

»I morgen,« nikker far. »Jeg skal lige køle af først.«

Han sætter sig op på motor-cyklen og klapper på bagsædet.

»Vil du med, Teo?« Han peger over mod det lille have-bord. »Din hjelm ligger derovre.«

Teo kigger på far og prøver at finde svaret i sig selv. Han føler, han har klaret alt helt alene i dag.

»Ja, vil du ikke med?« siger mor og ser over mod motor-cyklen.

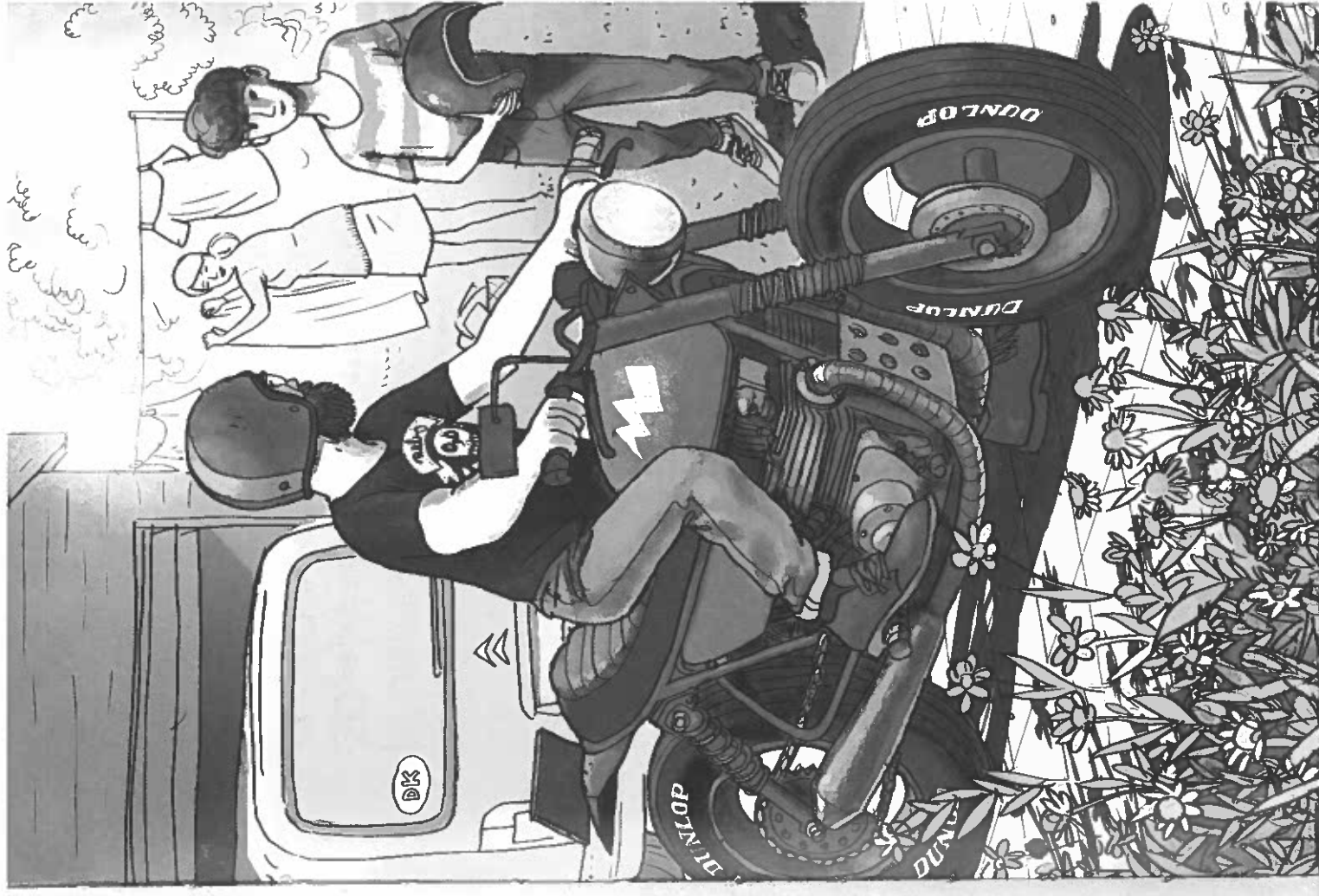
»Kom nu,« siger far og tager sin egen hjelm på. Han drejer nøglen og får et drøn til at brede sig over den aften-stille vej. Det er en lyd, Teo elsker – eller plejer at elske. Nu har han slet ikke lyst til at tage med.

»Jeg vil have en kniv,« siger han. »En til at snitte i træ med.«

Han møder fars blik under hjelmens kant. Der er meget stille.

»Og jeg vil have en Kung Fu-is nede på havnen. En af de nye store.«

»Det skal du få. Du får begge dele. Ikke også?« nikker mor og kigger over på far.

Han slår visiret ned og triller frem mod Teo.

»Hop så op,« siger han.

Teo tager sin hjelm fra bordet, ikke for hurtigt, og kravler op på bag-sædet. Motorcyklen brummer behageligt og ruller ud på vejen.

Har du læst de andre bøger i ZOOM IND-serien?

...IND ZOOM

Axel Hellstenius
Højt spil
Farlig skitur

Lise Kissmeyer
Sidste chance, Freja
Det skal gøre ondt, Freja
Mathilde bider sig fast
Mathilde i modvind
Mathildes kamp
Mathilde skiller sig ud

Margot Andersen
At blive taget med bukserne
nede – og andre talemåder
To gyldne hjerter
Et hjerte i fare
Hemmelig dagbog – Vild med
Noah

Annette Bjørg Koeller
Stop så det der!

Unni Lindell
Kys mig på tirsdag
Elsker dig af hele mit jerte
Rødt for kærlighed
Kæresten midt om natten

Vibeke Marx
Aldrig mere tirsdag
Våde-skud

Keld Petersen
Hvad er en guppy? – og
359 andre quiz-spørgsmål
Hvad gør hønen ...?
– og andre gåder
Hvor mange indianere ...?
– og andre gåder
Hvorfor turde tossen ikke ...?
– og andre gåder

Bente Bratlund
Med eller uden kæreste
Lige tilpas vilid
Jeg er her altså også
Vi skal vise dem

Anne-Grethe Dahms
Hunden fra skoven
Pigen i bilen

Bjørn Arild Erstrand
Brusebad og magiske stråler
27 grader på stranden

Nanna Gyldenkærne
Karl og Karla. I kiosken
Karl og Karla. Kærester

Mads Heinesen
Hvad så, Vilmer?
Hvad så, kærester?